

Hồi 3

Thiên Sát

Mã Như Long vẫn chưa có phản ứng. Giả như là người khác, đến lúc này nếu còn chưa bỏ trốn, thì nhất định cũng ra sức biện bạch. Nhưng Mã Như Long thì không. Y vẫn bình tĩnh đứng đấy, những chuyện người khác vừa kể chừng như không liên can gì đến y.

Mã Như Long không biện bạch, phải chăng vì y đã biết chuyện này không có cách nào biện bạch được ?

Y không bỏ trốn, phải chăng vì y đã biết bất luận là ai, hễ đứng trước mặt ba người này thì có trốn cũng không thoát ?!

Tuyệt Đại Sư từ nãy giờ im lặng đứng một bên, trên mặt lạnh nhạt không chút biểu hiện gì. Lúc này ông mới lên tiếng:

- Dường như bản tăng có nghe một người nói như vậy, những tinh túy của đạo pháp trong thiên hạ đều có trong Ngũ Hổ Đoạn Môn Đạo, do đó bao nhiêu đạo pháp các môn phái trong thiên hạ, không có loại nào mà Bành chưởng môn không biết.

Bành Thiên Bá nói:

- Đúng là đại sư có nghe người nói như thế, chứ không phải dường như.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Bản tăng nghe ai nói ?

Bành Thiên Bá đáp:

- Đương nhiên là nghe tại hạ nói.

- Bản tăng từ trước đến nay vẫn rất tin tưởng lời của thí chủ nói.

- Tại hạ tuy cũng biết nói khoác, nhưng thường chỉ nói khoác trước mặt nữ nhân, chứ không làm thế trước mặt hòa thượng.

Y cười cười nói tiếp:

- Nói khoác với hòa thượng cũng ví như gảy đàn cho trâu nghe, chẳng có hiệu quả gì cả.

Tuyệt Đại Sư không hề nổi giận, cũng không phản pháo, nét mặt vẫn lạnh nhạt không tình cảm, ông nói:

- Lúc này kẻ áo đen kia vùng đao muốn lấy mạng thí chủ, đao pháp hấn sử dụng hấn cũng là một chiêu tinh túy nhất.

Bành Thiên Bá đáp:

- Trong tình huống đó, dĩ nhiên hấn phải dốc toàn bộ bản lãnh ra.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Thí chủ đã nói đao pháp trong thiên hạ, không có loại nào mà thí chủ không biết, vậy hấn sử dụng đao pháp gì, thuộc môn phái nào ?

Bành Thiên Bá trả lời rất thẳng thắn:

- Tại hạ không biết.
- Thí chủ thật không biết sao ?
- Không biết là không biết, làm gì có thật với giả nữa.
- Thí chủ không biết, nhưng bản tăng biết.

Bành Thiên Bá tỏ vẻ ngạc nhiên, vụt hỏi:

- Đại sư biết thật à ?
- Biết là biết, cũng đâu có phân biệt thật hay giả.

Bành Thiên Bá cười:

- Vậy hấn sử dụng đao pháp gì ?

Tuyệt Đại Sư đáp:

- Là "thiên sát" !

Thiên Sát !

- Tại hạ không hiểu, thiên sát là gì ?
- Thí chủ hãy cởi áo hấn ra xem thử đi.

Trên ngực người áo đen có mười chín chữ màu đỏ tươi, không biết là dùng chu sa xăm lên, hay là dùng máu ?

"Thiên dĩ vạn vật dữ nhân, nhân vô nhất vật dữ thiên. Sát ! Sát ! Sát ! Sát ! Sát ! Sát ! Sát !"

(Trời lấy vạn vật trao người, người chẳng có vật nào cho trời. Giết ! ...)

Bành Thiên Bá hỏi:

- Thiên sát là như vậy ?
- Phải !
- Nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu.

Tuyệt Đại Sư giải thích:

- Đây là một tổ chức sát thủ chuyên nghiệp, người trong tổ chức này hành nghề giết mướn, cũng lấy việc giết người làm vui, chỉ cần thân chủ đưa đủ vàng, muốn sai sát thủ giết ai cũng được.

- Tại sao đại sư biết rõ vậy ?
- Bần tăng truy tầm bọn chúng đã năm năm trời !
- Đại sư muốn tìm cái gì ?
- Tìm căn cứ của bọn chúng, tìm thủ lãnh của bọn chúng, và lấy mạng bọn chúng !

Tuyệt Đại Sư lạnh nhạt nói tiếp:

- Giết người thì phải đền mạng, bọn chúng đã giết vô số người, nếu bọn chúng không chết, thì lẽ trời nơi đâu ? !
- Đại sư vẫn chưa tìm ra tông tích ?
- Chưa.
- Cũng có ngày đại sư tìm ra thôi, chưa tìm được thì có chết đại sư cũng không bỏ mà.
- Phải.

Trời tối dần, gió lạnh như dao cắt. Bành Thiên Bá lại cúi xuống kéo áo người áo đen che ngực hắt lại, chừng như sợ hắt bị lạnh. Người chết chẳng thể nào sợ lạnh được.

Nếu người áo đen này còn sống, thì dù có lạnh cóng mà chết, Bành Thiên Bá cũng chẳng quan tâm. Nhưng bất luận ai khi đối diện với kẻ đã chết lại trở nên nhân từ đôi chút, bởi vì ai cũng sẽ chết. Khi y chết, y cũng hy vọng người khác đối xử nhân từ

với y một chút. Bành Thiên Bá vừa khép lại vạt áo của kẻ đã chết, thì có một vật trong áo rơi ra.

Vật ấy là một miếng ngọc. Ngọc được xem là vật trân quý nhất trong các vật quý. Ngọc tượng trưng cho điềm lành, chẳng những tránh tà, mà còn đem đến cho người điều tốt lành, sự bình an, như ý.

Thậm chí theo truyền thuyết cổ xưa, ngọc có thể "thế tử", chết thế cho chủ nhân, cứu mạng chủ nhân. Miếng ngọc của Tiểu Uyển tặng cho Khuu Phụng Thành đã cứu mạng Khuu Phụng Thành.

Thế nhưng miếng ngọc này lại đòi mạng sống của Mã Như Long. Bởi vì trên miếng ngọc này có cột một chùm tua bằng tơ, chùm tua nối qua một lệnh bài bằng vàng, mặt chính của kim bài có khắc hình con ngựa, mặt bên kia có bốn chữ "Thiên Mã Hành Không" !

Đây là lệnh phù của Thiên Mã Đường, mà Mã Như Long là trưởng công tử của chủ nhân Thiên Mã Đường.

Lệnh phù của Thiên Mã Đường, tại sao lại có trên mình sát thủ ? Chỉ có một cách giải thích: Mã Như Long đã dùng miếng ngọc và lệnh phù này để mua chuộc sát thủ đi giết người.

Giết Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, giết Khuu Phụng Thành, Kim Chấn Lâm, giết luôn cả mấy chương quản và tên sai vặt của Tụ Phong Lôu.

Nhưng Mã Như Long hẳn không ngờ Khuu Phụng Thành vẫn chưa chết, lại càng không ngờ Bành Thiên Bá, Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư lại đến đây.

Mãi đến bây giờ vẫn không ai thốt ra tên của "người này", bởi vì chuyện này có liên hệ rất lớn. Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, Kim Chấn Lâm, cái chết của mỗi người đủ làm chấn động võ lâm, lại rất có thể gây nên một màn chém giết trả thù giữa các đại thế gia !

Một khi bắt đầu trả thù, thì chẳng thể chấm dứt trong thời gian ngắn được, như thế sẽ có không biết bao nhiêu người vô tội bị chết !

Bằng Siêu Phàm nghiêm sắc mặt, nói dần từng chữ:

- Bây giờ chúng ta nên nghe thử xem Mã Như Long có lời nào để nói chẳng.

Mã Như Long không nói gì, y chậm rãi cởi chiếc áo choàng lông chồn trắng trên mình xuống, từ từ nói:

- Chiếc áo này là do tam thúc của tại hạ thuở niên thiếu đi săn chồn ban đêm tại Đại Tuyết Sơn mà có được. Di vật của người đã khuất, tại hạ không thể để vật ấy bị hư hại trong tay mình.

Mã Như Long trao chiếc áo lông chồn cho Bành Thiên Bá:

- Tại hạ biết các hạ năm xưa là bạn với tam thúc, tại hạ mong rằng các hạ có thể đem chiếc áo trả về Thiên Mã Đường, trao cho tam thẩm.

Bành Thiên Bá thở dài nói:

- Mã tam ca chết quá trẻ, ta ... ta nhất định sẽ đưa đồ dùm cho người.

Mã Như Long lại chậm rãi tháo thanh trường kiếm ra đưa cho Tuyết Đại Sư:

- Thanh kiếm này vốn do Huyền Chân Quan Chủ phái Võ Đường tặng cho gia phụ, Thiếu Lâm và Võ Đường vốn chung một mạch tương thông, hy vọng đại sư có thể đem thanh kiếm này đưa về Huyền Chân Quan, để tránh báu vật rơi vào tay kẻ gian !

Tuyết Đại Sư đáp:

- Được.

Mã Như Long lại lấy trong mình ra một xấp ngân phiếu và vàng lá, trao cho Bằng Siêu Phàm.

Bằng Siêu Phàm hỏi:

- Người muốn trao những thứ này cho ai ?

Mã Như Long đáp:

- Tiền tài vốn là vật vô chủ, đưa cho ai cũng được.

Bằng Siêu Phàm trầm ngâm giây lát, cuối cùng tiếp lấy và nói:

- Ta thay người đem đi dùng để cứu vài người, làm vài điều tốt.

Lúc này mọi người đều nhận ra là Mã Như Long đang sắp xếp cho xong mọi việc trước khi chết, mà khi một kẻ sắp chết nhờ vả thì rất ít người từ chối. Cả ba người đều ôm trong tay những di vật của Mã Như Long trao cho họ, trong lòng không khỏi cảm thấy nặng nề.

Mã Như Long thở ra một hơi dài, lẩm bẩm:

- Bây giờ chỉ còn con ngựa này.

Con ngựa trắng của Mã Như Long vẫn còn bị cột bên một cây mai, loại lương câu có tiếng đã được huấn luyện thuần thục như thế, cũng giống như một tay giang hồ cao thủ, lâm nguy không loạn, trấn tĩnh như thường. Mã Như Long bước đến bên ngựa, tháo dây cương, vỗ nhẹ vào mông ngựa, miệng hô:

- Đi !

Bạch mã hí nhẹ, bắt đầu phóng đi.

Mã Như Long quay lại đối diện với Bằng Siêu Phàm:

- Bây giờ tại hạ chỉ có một lời muốn nói.

- Người nói đi !

Mã Như Long lạnh lùng nói:

- Các người đều bị lừa cả !

Vừa nói câu này, thân mình Mã Như Long đã phóng đi như tên bắn, lộn mình trên không.

Bạch mã của y ban đầu còn đi bước nhỏ, nhưng càng chạy càng nhanh, đã phi ra ngoài xa mấy trượng. Mã Như Long dốc toàn lực, thi triển tuyệt đỉnh khinh công "Thiên Mã Hành Không".

Loại khinh công này rất tốn sức, tuy nhiên đến lúc Mã Như Long khí lực suy kiệt thì y đã đuổi kịp ngựa của mình. Con ngựa này vốn giống quý, đã chạy nóng thân mình nên tốc độ lên đến mức tột đỉnh. Mã Như Long vừa tung mình lên ngựa, bạch mã liền hí vang, băng mình đi như rồng bay, người một sắc màu trắng, ngựa cũng cũng một màu trắng, cả vùng đất chung quanh đều một màu trắng toát.

Bằng Siêu Phàm và Bành Thiên Bá cùng vọt đuổi theo, trong tay còn cầm những vàng bạc và áo lông chồn của Mã Như Long gửi lại. Đến khi họ chợt nhận ra chỗ đại đột của mình thì một người một ngựa kia đã biến mất giữa khoảng tuyết trắng ngàn. Bằng Siêu Phàm dậm chân ném mớ vàng xuống đất:

- Ta thật ngu muội.

Trời càng tối hơn, gió càng lạnh. Gió lạnh như lưỡi dao tạt ngang mặt, nhưng Mã Như Long cảm thấy nóng bừng trên mặt, nóng như lửa, lửa giận ! Bởi vì y biết mình chẳng phải hung thủ, không hề hạ độc trong rượu.

Chỉ tiếc là trừ chính y ra, chẳng ai tin y là vô tội. Y nhìn ra được điểm này, cho nên chỉ có nước trốn đi !

Y không sợ chết, nếu cùng đám người cả quyết y là hung thủ ấy quyết một trận tử chiến, thì thật sảng khoái, nhưng nếu y chết dưới tay bọn họ, thì nỗi oan này sẽ vĩnh viễn không rửa sạch được. Y có chết cũng phải chết trong sạch, chết một cách quang minh lỗi lạc. Y thề rằng chờ đến khi chuyện này đã phanh phui rõ ràng, y nhất định phải kiếm bọn họ tử chiến một phen.

Hung thủ thật là ai ? Ai đã hạ độc trong rượu ? Ai đã mua chuộc sát thủ của Thiên Sát ?

Mã Như Long chẳng có manh mối nào cả. Bất luận kẻ này là ai, nhất định phải là một người cực kỳ âm trầm lang độc. Kế hoạch này thật quá trọn vẹn kín đáo, không có chỗ sơ hở.

Mã Như Long không biết mình có thể nào vạch trần âm mưu này chẳng; y chẳng có mảy may chắc chắn, bây giờ y vẫn không biết đi đâu mà dò tìm manh mối ? Y chỉ biết, chưa tìm ra hung thủ thật, thì trong con mắt người khác y chính là hung thủ.

Nếu Bằng Siêu Phàm, Bành Thiên Bá và Tuyệt Đại Sư đều nói một người là hung thủ, thì trong giang hồ chẳng có mấy ai còn hoài nghi. Bất kể Mã Như Long đi nơi đâu, nhất định cũng sẽ có người muốn dồn y vào chỗ chết, y lại chẳng thể quay về nhà, chỉ sợ liên lụy. Một hung thủ bị mọi người chỉ mặt, thật chẳng có chỗ nào đến được, chẳng có đường nào đi được.

Nếu là người khác trong tình huống này, có lẽ đã bị tức chết, nhưng Mã Như Long mặc kệ. Y tin là trời đất rộng lớn, thế nào cũng có chỗ cho y dung thân. Y tin "thiên vô công vô tội, sơ nhi bất lậu", thế nào cũng có ngày y tìm ra hung thủ thật, y rất tự tin chính mình. Bởi tay y vẫn còn khỏe hơn người khác, suy nghĩ của y vẫn sáng suốt hơn kẻ khác, tai mắt của y vẫn linh mẫn hơn người khác.

Đúng lúc đó, Mã Như Long bỗng nghe được một âm thanh mà người khác có thể không nghe thấy được. Nửa như đang kêu gọi, song lại yếu ớt đến độ nghe giống như tiếng rên. Sau đó Mã Như Long nhìn thấy một mớ tóc. Trời tuy đã sẩm tối, nhưng mớ tóc đen tuyền nằm trên tuyết trắng lại rất dễ đập vào mắt.

Nếu người khác đi ngang qua, có thể chỉ thấy mớ tóc chứ không thấy người. Vì toàn thân người này đã bị chôn dưới băng tuyết, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trắng bệch. Nửa khuôn mặt ấy hiện thoáng qua trước mắt Mã Như Long, thì ngựa của y đã phóng ngang qua đi mất. Mã Như Long không dừng lại, vì y đang chạy trốn.

Tuyệt Đại Sư chắc chắn sẽ không tha cho y, lúc này rất có thể đã đuổi theo. Lần này nếu bọn họ đuổi kịp y chắc chắn sẽ không cho y cơ hội trốn thoát, y không thể nào dừng lại vì một người sắp bị chết cồng.

Nhưng người kia hẳn là chưa chết mà ? Cả đầu tóc đen cũng đóng băng, gương mặt trắng bệch kia hoàn toàn chẳng có chút máu. Người này vẫn còn sống thì thật là một chuyện lạ, một người bị chôn trong băng tuyết thì phải mất bao lâu mới chết ?

Người ta nói rằng nữ nhân có khả năng chịu đói chịu lạnh cao hơn nam nhân. Người này là một nữ nhân, rất trẻ, nhưng không đẹp. Nói đúng hơn, nữ nhân này chẳng những xấu, mà còn xấu thậm tệ. Bên dưới mũi của cô là một cặp môi dày cộm, lại thêm đôi mắt như mắt chuột, cùng nằm trên một khuôn mặt tròn không chút sắc máu. Nữ nhân này xem ra giống như một tượng người bằng đất nung, nhưng lúc đưa vào lò thì bị méo mó hư rồi.

Bây giờ tuy cô chưa chết, nhưng muốn giữ cho sống cũng khó khăn. Nếu có một chén rượu nóng, một bát canh nóng, và một thầy chữa bệnh giỏi, thì may ra có thể cứu mạng cô được. Nhưng lúc này thứ gì cũng chẳng có.

Mã Như Long mặc áo trên mình cũng không đủ tránh lạnh, mạng sống của mình cũng chưa hẳn sẽ giữ được. Y đã quyết định bỏ mặc cô gái xa lạ mà cực kỳ xấu xí này để đi cho mau. Nhưng rồi lại y vẫn cởi chiếc áo duy nhất còn khô trên mình để đắp lên người cô gái kia, và ôm chặt cô để dùng thân nhiệt sưởi ấm cho cô.

Người đời hay nói: nổi khổ lớn nhất của nam nhân là "ngu xuẩn", và nổi khổ lớn nhất của nữ nhân là "xấu xí". Một nữ nhân xấu xí thường rất đáng tội nghiệp. Mã Như Long cảm thấy tội nghiệp cho cô gái, y không muốn bỏ mặc cô chết cồng như một con chó hoang. Nhưng y cũng không biết đem cô đi đâu, bởi bây giờ chính y cũng tay trắng, không có chỗ nào đến được.

Trời bây giờ đã tối hẳn. Đêm đông lạnh lẽo chẳng những đặc biệt đến sớm, mà lúc nào đêm cũng dài.

- o O o -